

שנאמר בו (במדבר יט) אדם פי ימות באהל, ובארו בעלי המשנה, אין התורה מתקיימת אלא במי שממית עצמו עליה, ואין מיתה אלא עניות. ובהמה - אלו עמי הארץ, שהם נכפים כמו סוס ופרד תחת בעלי המשנה.

בין כף הרי (כא) המנורה הקדושה. פתח הרועה הנאמן ואמר, בעלי המשנה, מהו לויתן? אמר לו המנורה הקדושה, זהו שדרגתו עמוד האמצעי, וצדיק, שנאמר בו גוף וברית נחשבים לאחד. והתגדל בים זה, שהיא האם העליונה, ים, שבה מיחדים את הקדוש ברוך הוא כ"ה כ"ה אותיות, שהם ים בחשבון, והוא בה. אמר רועה הנאמן, ודאי שלויתן שעומד על שפת הים והעולם עומד על ספיריו, זה צדיק יסוד עולם, שכל העולם עומד עליו. אמר המנורה הקדושה, אשרי חלקך רועה הנאמן.

בת קול בגלות, עד שתבא אתה אליה, שאתה קול שלה, שכל אשה בת בעלה, כמו שנאמר ותהי לו לבת. מארשת היא לך, ועדין לא עשית (נכנסת) עמה לחפה.

נאמר (דברים כב) צעקה הנער[ה] המארשה ואין מושיע לה. כף השכינה, האם שלה (העליונה), צועקת על בנה ואין מושיע לה, עד שיבא העמוד האמצעי בשבילה, שהוא מושיע, שבגללה נאמר (זכריה ט) הנה מלכך יבא לך צדיק ונושע. הוא מושיע למעלה, ואתה למטה. ומשום שאתה בדמותו, נאמר כף, (דברים ה) ואתה פה עמד עמדי. שכל ישראל חזרו ערב רב, שבגללם (שמות לב) וישלך

אדם דאתמר ביה (במדבר יט) אדם פי ימות באהל, ואוקמוה מארי מתניתין, אין התורה מתקיימת אלא במי שממית עצמו עליה, ולית מיתה אלא עניותא. ובהמה, אלין עמי הארץ, דאינון מתכפין פסוס פפרד תחות מארי מתניתין.

אדהכי הא בוצינא קדישא (אתא), פתח רעיא מהימנא ואמר, מארי מתניתין מאן איהו לויתן. אמר ליה בוצינא קדישא, האי איהו דדרגיה עמודא דאמצעייתא, וצדיק, דאתמר ביה, גוף וברית חשבינן חד. ואתרפי בימא דא, דאיהי אימא עלאה, ים, דבה מייחדין לקודשא בריה ד"ה כ"ה אתון, דאינון ים בחושבון, ואיהו בה. אמר רעיא מהימנא, ודאי לויתן דקאים על שפת הים, ועלמא קאי על ספירוי, דא (משלי י) צדיק יסוד עולם, דכל עלמא קאים עלוי. אמר בוצינא קדישא, זפאה חולקך רעיא מהימנא. (כאן חסר).

בת קול בגלותא, עד דתייתי אנת לגבה, דאנת קול דילה, דכל אשה בת בעלה, כמה דאת אמר ותהי לו לבת. מאורשה איהי לך, עדיין לא עבדת (ד"א עאלת) עמה לחופה.

אתמר, צעקה הנערה המארשה ואין מושיע לה. והכי שכינתא, אימא דילה (נ"א עלאה), צועקת על בנה, ואין מושיע לה, עד דיייתי עמודא דאמצעייתא בגינה, דאיהו מושיע. דבגינה אתמר, (זכריה ט) הנה מלכך יבא לך צדיק ונושע. הוא מושיע לעילא, ואתה לתתא. ובגין דאנת בדיוקניה, אתמר כף, (דברים ה) ואתה פה עמוד עמדי. דכלהו ישראל אהדרו לאהליהון, ואתה לאו, עד פורקנא בתרייתא. ומאן גרם דא, ערב רב. דבגינייהו, לאהליהם, ואתה לא, עד הגאלה האחרונה. ומי גרם את זה?